

— Готовъ ли си Сосіе? донесе ли ведрицата съ чиста вода?

— Да, но треперѣж малко. Увѣраващъ ли ма че нема да видѣж демона? чувамъ че образътъ на демонитѣ не е нито хубавъ нито благороденъ.

— Не бой са, вѣрвай на думитъ ми. Но оставили вратата на градината отворены?

— Безъ съмнѣніе! сложихъ тамъ еще и трапеза съ превъсходны орѣхы и абълкы.

— Много добръ! той ще ли намѣри сега вратата отворены за да влѣзе?

— Непремѣнно.

— Твърдѣ добръ отвори сега и тѣзи врата, Сосіе, и дай ми свѣтильникъ.

— Какъ? надѣж са че неще го огасишъ.

— Не, но трѣба да издумамъ вълшебнитѣ си заклинанія при свѣтлината, защото демонътъ живѣе въ огъня. Сѣдни.

Робътъ послуша а Недія като са наведе и помълча малко исправи са и изговори една пріятна пѣсень, ето я.

Възваніе къмъ демона на въздуха.

Само назѣ Тессалійкы

Либи въздухътъ, обыча

Само назѣ и водата;

И да снемамы луната

Отъ небето на земята

Дадено е и прилича

Само намъ, на Тессалійкы.

Намъ е само завѣщака

Вѣщата магія древня,

Сѣка мѣдрость що останѣ

Отъ Египтяны и Персы:

Говорѣтъ на сѣка птица,

Сѣка що таи тревица;

Демонътъ за другы нѣмъ

Тайны дума само намъ.

Демоне въздушный, страшный,

Моята молба послушай,

Демоне великій, тайный,

Заклинанія ужасны слушай.

Клетва страшна та заклевамъ.